

Εισαγωγή

Είμαι ένας νεαρός εργάτης κοντά στα τριάντα. Τα τελευταία χρόνια βρίσκομαι στην παραγωγική μηχανή της πιο εκβιομηχανισμένης χώρας του κόσμου. Τα περισσότερα χρόνια που εργάζομαι τα έχω περάσει δουλεύοντας σε βιομηχανίες μαζικής παραγωγής ανάμεσα σε εκατοντάδες ή χιλιάδες άλλους εργάτες. Τα συναισθήματα, τα άγχη, οι χαρές, η ανία, η εξάντληση, ο θυμός τους είναι, σε μικρό ή μεγάλο βαθμό, και δικά μου. Λέγοντας τα «συναισθήματά τους» εννοώ τα συναισθήματα εκείνα που αποτελούν άμεση αντίδραση στη σύγχρονη παραγωγή υψηλής ταχύτητας. Προς το παρόν, βρίσκομαι σε ένα εργοστάσιο, σε μια γιγαντιαία επιχείρηση της χώρας.

Αυτή η έκδοση απευθύνεται στους εργάτες της βάσης και σκοπός της είναι να εκφράσει τις ενδόμυχες εκείνες σκέψεις, τις οποίες οι εργάτες σπάνια εκφράζουν ακόμα και στους συναδέλφους τους. Κρατώντας ένα ημερολόγιο των καθημερινών, τρόπον τινά, αντιδράσεων στη ζωή μέσα στο εργοστάσιο, ελπίζω να καταφέρω να αποκαλύψω τους λόγους της βαθιάς τους απογοήτευσης, που τα τελευταία χρόνια έχει φτάσει στο αποκορύφωμά της με τις τελευταίες απεργίες και τις αυθόρμητες στάσεις εργασίας.

Ένα προσχέδιο της έκδοσης αυτής μοιράστηκε σε εργάτες ολόκληρης της χώρας. Η αντίδρασή τους ήταν ενιαία. Ήταν έκπληκτοι, αλλά και χαρούμενοι που έβλεπαν τυπωμένες στο χαρτί εμπειρίες και σκέψεις που σπάνια οι ίδιοι εκφράζουν με λόγια. Όταν οι εργάτες επιστρέφουν από το εργοστάσιο στο σπίτι είναι υπερβολικά κουρασμένοι για να διαβάσουν οτιδήποτε άλλο πέρα των καθημερινών κόμιξ. Οι περισσότεροι, ωστόσο, που ξεκίνησαν να διαβάζουν αυτή την μπροσούρα ξενύχτησαν προκειμένου να την τελειώσουν.

Από την άλλη πλευρά, εντελώς διαφορετική ήταν η συμπεριφορά των αποκομμένων από την εργατική τάξη διανοούμενων. Για αυτούς, η μπροσούρα αποτελεί την απλή επανάληψη μιας ήδη γνωστής ιστορίας. Ένωσαν εξαπατημένοι. Υπάρχει υπερβολική βρωμιά και θόρυβος. Δεν μπορούσαν να κατανοήσουν το νόημα των λέξεων. Δε βρήκαν να πουν τίποτε καλύτερο πέρα από ένα: «Ε, και λοιπόν;». Ήταν αναμενόμενο: πώς είναι δυνατό όλοι αυτοί οι τόσο απομακρυσμένοι από την καθημερινή εμπειρία των εργαζόμενων μαζών της χώρας να κατανοήσουν τη ζωή του εργάτη, από τη στιγμή που ο μόνος που μπορεί να την κατανοήσει δεν είναι άλλος από τον ίδιο.

Δε γράφω με σκοπό να κερδίσω την αποδοχή ή τη συμπάθεια αυτών των διανοούμενων για τις πράξεις των εργατών. Θέλω, αντιθέτως, να δείξω στους ίδιους τους εργάτες πως όταν η κατάστασή τους φαντάζει πολλές φορές αιώνια και απελπιστική, στην πραγματικότητα οι καθημερινές τους αντιδράσεις και εκφράσεις είναι αυτές που αποκαλύπτουν το δρόμο για μια ριζική αλλαγή.

Paul Romano, 1947